

ΡΕΝΑ
ΡΩΣΣΗ-
ΖΑΪΡΗ

ΜΗΝ
ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ
ΣΤΗΝ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μην πιστεύεις στην αλήθεια**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχοτά

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2007, 2015

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Lena Okuneva/Trevillion Images,
Samot/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2007
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Ιανουάριος 2015, 10.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0521-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2007, 2015

/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΜΗΝ
ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ
ΣΤΗΝ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΡΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της για ενηλίκους:

Επάγγελμα γονέας; Πανεύκολο! 2010

Αγαπώ θα πει χάνομαι, 2010

Κόκκινο κοράλλι, 2011

Μικροί άγγελοι, 2012

Άρωμα βανίλιας, 2013

Δίδυμα φεγγάρια, 2014

Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης, 2014

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της για παιδιά:

Το ψαράκι που μπορούσε να ευχηθεί, 2008

Εγώ είμαι η αρχηγός, 2008

Ένα καινούριο ζωάκι, 2008

Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά, 2010

Η Ντανιέλα λέει όχι!, 2010

Ένα αδέσποτο σκυλάκι, 2010

Ο Αϊ-Βασίλης και το μαγεμένο παστίτσιο, 2010

Ένα θαύμα για την Αλίκη, 2010

Η Μαγισσούλα των Χριστουγέννων, 2011

Ένα αδελφάκι για τη Θαλασσένια, 2012

Ο Αϊ-Βασίλης και η μικρή γοργόνα, 2012

Είμαι θυμωμένη!, 2013

Ο Μπονμπριαλαλί με το κόκκινο λειρί, 2013

Η Ντανιέλα και τα επτά λυκάκια, 2015

Η Ντανιέλα και οι επτά Χιονάτες, 2015

*Σε όσους δεν πιστεύουν σε αλήθειες αβάσταχτες
και παλεύουν να συνεχίσουν αλώβητοι τη ζωή τους.*

*Σε όσους μπορούν στην καταιγίδα
να μη χάνουν την ελπίδα...*

*Την αλήθεια τη φτιάχνει κανείς ακριβώς όπως φτιάχνει
και το ψέμα.*

«Μαρία Νεφέλη», ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ,
εκδ. Ίκαρος

Ιστορία μιας ζωής...

Μια λέξη, μια πρόταση, μια είδηση, κάποιες αναμνήσεις, κάτι, οτιδήποτε, που πέφτει στην αντίληψή μου έτσι στα ξαφνικά, από το πουθενά, χωρίς να το περιμένω, μπορεί να με συγκλονίσει. Και να μεταμορφωθεί μεμιάς σε χείμαρρο ορμητικό. Χείμαρρο που με προσκαλεί να κρατήσω την ανάσα μου για να βουτήξω μέσα του, να ψαχουλέψω τον βυθό του για να βρω αλήθειες ζωής.

Και να ζωντανέψω ήρωες.

Με τα σωστά και τα λάθη τους. Με τις αλήθειες και τα ψέματα της ζωής τους. Βουτάω χωρίς να διστάσω μέσα σε εκείνο τον χείμαρρο για να μπορέσω τελικά να στήσω ολόκληρο μυθιστόρημα.

Θυμάμαι πως βρισκόμουν στο σπίτι μου. Χρόνια πριν. Θυμάμαι πως έκανα δουλειές. Πάντα ακούω ραδιόφωνο όταν κάνω τις δουλειές του σπιτιού. Με συντροφεύει. Με ηρεμεί.

Κι έχω συγκεκριμένους σταθμούς που προτιμώ. Όμως εκείνη τη μέρα δεν είχαν κάτι που με ενδιέφερε. Άρχισα να αλλάζω σταθμούς, όταν...

«Είναι ποτέ δυνατόν να περάσατε κάτι τέτοιο;» ρωτούσε ένας δημοσιογράφος μια γυναίκα. «Είναι ποτέ δυνατόν να σας είπαν τόσο φρικτά, τόσο ανελέητα ψέματα;»

Πάγωσα.

Και φυσικά δεν άλλαξα σταθμό. Και φυσικά εκείνη την ημέρα δε συνέχισα τις δουλειές μου. Έγινα ένα με το ραδιόφωνό μου.

Κι άκουσα μια γυναίκα, μια απλή καθημερινή γυναίκα, να διηγείται τα όσα βίωσε. Τα όσα πέρασε κι άντεξε.

Τα λόγια της με συγκλόνισαν.

Κάποιες λεπτομέρειες από την ιστορία της ζωής της, τα όσα τόλμησε να πει με την τρεμάμενη φωνή της αλήθειας της σε εκείνο τον δημοσιογράφο, απέκτησαν σάρκα κι οστά μέσα μου. Κι έγιναν σκέψεις και μετά λέξεις, προτάσεις.

Έτσι ακριβώς γεννήθηκε το «Μην πιστεύεις στην αλήθεια».

Προσπάθησα να τη νιώσω την ηρωίδα μου γράφοντας. Προσπάθησα να φανταστώ την τραγικότητα των στιγμών της.

Δύσκολο. Πολύ δύσκολο.

Κάποια στιγμή πάγωσα. Κάποια στιγμή σταμάτησα να γράφω. Ακόμα και να σκέφτομαι την ιστορία.

Και τότε αποφάσισα να «παίξω» ένα παιχνίδι με τον εαυτό μου.

Τον πίεσα να μην πιστέψει στην αλήθεια της ζωής εκείνης της γυναίκας. Γιατί, αν δεν έπαιζα εκείνο το παιχνίδι, αν δεν προσπαθούσα να μην πιστέψω στην αλήθεια της ζωής της ηρωίδας μου, δε νομίζω πως θα μπορούσα να ολοκληρώσω το βιβλίο. Μόνο έτσι κατάφερα να ταξιδέψω μαζί της. Μόνο έτσι κατάφερα να τη δικαιολογήσω.

Και να τη βοηθήσω να συνεχίσει τη ζωή της.

Όσες από εσάς, τις φίλες της καρδιάς μου, είσατε μάνες θα με καταλάβετε απόλυτα. Δεν είναι δυνατόν να χώνεσαι στο πετσί μιας γυναίκας που διέπραξε, άθελά της, μια τόσο φορική, τόσο αποτρόπαια πράξη, αν δεν προσπαθήσεις να μην την πιστέψεις.

Προσπάθησα να φανταστώ πως γράφω κάποιο παραμύθι. Αυτή τη φορά όμως όχι για παιδιά αλλά για μεγάλους.

Έτσι έγινε πιο εύκολο.

Κι έτσι ανακάλυψα πανεύκολα και τον τίτλο του βιβλίου. Παρόλο που σε κάθε μυθιστόρημά μου παλεύω καιρό για να βρω τον κατάλληλο τίτλο, αυτή τη φορά γεννήθηκε μεμιάς.

«Μην πιστεύεις στην αλήθεια», έλεγα και ξανάλεγα στον εαυτό μου, έλεγα και ξανάλεγα στην ίδια την ηρωίδα μου.

Για να μπορέσει να αντέξει.

Για να μπορέσω να ηρεμήσω κι εγώ, να τη νιώσω, να καταλάβω τις πράξεις της, να χωθώ στη ζωή της, να τη διηγηθώ, να της προσφέρω λύτρωση, ίσως και να τη συγχωρήσω.

Το «Μην πιστεύεις στην αλήθεια» είναι το δεύτερο μυθιστόρημα της συγγραφικής μου καριέρας. Κυκλοφόρησε το 2007.

Και τώρα ταξίδεψα για άλλη μια φορά σε αυτή τη συναρπαστική ιστορία μιας γυναίκας που της έλαχε να βιώσει κάτι τόσο τραγικό.

Για χάρη σας.

Για να επανακυκλοφορήσει, για να σταθεί κι αυτό το βιβλίο δίπλα στα άλλα μυθιστορήματά μου, στον εκδοτικό οίκο στον οποίο έχω την τιμή και τη χαρά να ανήκω. Για να έχω σιγά σιγά στις Εκδόσεις Ψυχογιός ολόκληρο το συγγραφικό μου έργο.

Δεν άλλαξα τίποτα από την υπόθεση. Το παραμικρό. Πρόσθεσα κάποιες λέξεις, απέδωσα με περισσότερη τρυφερότητα, ίσως και με περισσότερη ωριμότητα κάποιες προτάσεις.

Το θέμα του μυθιστορήματος είναι δύσκολο. Μπορεί και αδιανόητο.

Μια μεγάλη, μια τεράστια αμαρτία.

Που δε θα πρέπει να ονομάζεται αμαρτία, όπως λέει η ίδια η ηρωίδα.

Γιατί την ξεπερνάει.

«Σε όλη μου τη ζωή προσπάθησα να μην κάνω κακό σε κανένα. Όμως φαίνεται πως τελικά αμάρτησα πιο πολύ από όλους τους ανθρώπους. Γιατί αυτό που έμαθα, αυτό που ανακάλυψα, αυτό που έκανα... Θεέ μου! Όχι! Όχι! Δε θα πρέπει να ονομάζεται αμαρτία. Γιατί είναι χειρότερο... χειρότερο απ' όλες τις αμαρτίες του κόσμου μαζί...» αναφέρει, σπαράζοντας κάποια στιγμή η Δανάη.

Όμως είναι μια αληθινή ιστορία. Που με συνάρπασε. Που προσπάθησα να την ταξιδέψω συγγραφικά.

Εύχομαι να τα κατάφερα. Εύχομαι να σας συγκλονίσει. Εύχομαι ακόμα να μην κρίνετε αυστηρά τη Δανάη.

Δεν ήξερε.

Τα ψέματα διαλύουν ζωές. Κι οδηγούν τους ανθρώπους στον γκρεμό. Τα ψέματα φαντάζουν τέρατα απειλητικά που καταστρέφουν καθετί πολύτιμο, όμορφο, τρυφερό, αθώο...

Σε κάποια στιγμή έπρεπε, ήταν απόλυτη ανάγκη να βοηθήσω την ηρωίδα μου. Να εξιλεωθεί. Να εξιλεωθώ κι εγώ μαζί της, γιατί τα βάσανά της είχαν γίνει βραχνάς σωστός. Γιατί οι τύψεις της είχαν μετατραπεί σε ερινύες που άρχισαν να δαγκώνουν την ψυχή της.

Και να την κομματιάζουν.

Αν υπήρχε κάποιο δικαστήριο για τα όσα έπραξε, αν άκουγε την απολογία της, όλα τα ελαφρυντικά της, θέλω να πιστεύω πως θα την αθώωνε. Ίσως μάλιστα να αθώωνε και τους υπόλοιπους ήρωες. Τους «κακούς»: τη Μερόπη. Την Ελένη. Τον Γιώργο.

Μπροστά σε μια αληθινή ιστορία ζωής, όπως αυτή που εκτυλίσσεται μέσα στο μυθιστόρημα, συχνά αναρωτήθηκα τι ακριβώς είναι το κακό. Κι αν είναι στ' αλήθεια τόσο μοχθηροί ορισμένοι άνθρωποι.

Μήπως συμπεριφέρονται έτσι για να διατηρήσουν αλώβητα τα συμφέροντά τους; Πιστεύω πως το δίκιο και το συμφέρον δεν είναι δυνατόν να συνυπάρχουν. Όμως ποια είμαι εγώ για να τους κρίνω; Η ζωή με έχει διδάξει να μην τολμώ να κρίνω τις πράξεις των άλλων και ποτέ να μη λέω ποτέ.

Κάθε μέρα, κάθε ώρα, αντιμετωπίζουμε αλήθειες που μας κάνουν να γελάμε. Ή να κλαίμε. Συμβαίνουν άπειρες καταστάσεις δίπλα μας που είναι σχεδόν αδύνατον να τις πιστέψουμε. Συμβαίνουν γεγονότα που είναι αδύνατον να τα παραδεχτούμε για πολλούς και διαφορετικούς λόγους.

Το πώς θα αντιδράσει ο καθένας μας, άγνωστο.

Αβυσσος η ψυχή του ανθρώπου...

Το «Μην πιστεύεις στην αλήθεια» είναι μια περιπέτεια ψυχής. Η ιστορία της ζωής μιας γυναίκας που βασίστηκε στα ψέματα. Και τρομάζω στ' αλήθεια γράφοντας για τους ήρωές μου, όταν

αντιλαμβάνομαι πόσα διαφορετικά μονοπάτια μπορεί να ακολουθήσει η ζωή ενός ανθρώπου, όταν του έχουν αποκρύψει απλά και μόνο μια κάποια αλήθεια. Ακόμα και μια μικρή, ασήμαντη λεπτομέρεια μπορεί να αλλάξει τη ρότα μιας ζωής.

Είναι μαγική η γραφή. Είναι μαγική η περιπλάνηση στον χαρακτήρα, στην προσωπικότητα κάθε ήρωα, στα άδυτα της ψυχής του, με στόχο την κάθαρση...

Εύχομαι να χαρείτε κι εσείς αυτό το ταξίδι στην ιστορία της ζωής της Δανάης, που πάλεψε με τον ίδιο της τον εαυτό, με τις αλήθειες και τα ψέματα της ύπαρξής της. Εύχομαι να μπορέσετε να την καταλάβετε. Ίσως και να τη συγχωρήσετε.

Γιατί όπως λέει κι ο σπουδαίος ποιητής Ράντγιαρντ Κίπλινγκ:

«Αν μπορείς στην τρικυμία να κρατήσεις ψυχραιμία,
αν μπορείς να υποτάξεις πνεύμα, σώμα και καρδιά,
αν μπορείς στην καταιγίδα να μη χάνεις την ελπίδα,
κι αν μπορείς να συγχωρήσεις όταν σ' έχουν αδικήσει.
Αν μπορέσεις τ' όνειρό σου να μη γίνει ο όλεθρός σου,
αν στα ψέματα των άλλων δεν λες ψέματα κι εσύ...
Θα 'σαι άνθρωπος σπουδαίος κι όλη η γη θα 'ναι δική σου!»

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Αναστέναξε...

Το χειρουργείο άρχισε να στριφογυρίζει γύρω της. Οι τεράστιες λάμπες με το εκτυφλωτικό τους φως ήταν στραμμένες καταπάνω της, έκαναν τα μάτια της να καί-νε. Τα πράσινα γυαλιστερά πλακάκια στους τοίχους λες και την κορόιδευαν.

Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, ακανόνιστα. Ένα σωρό γιατροί και νοσοκόμες έσκυβαν ανήσυχα από πάνω της κι ύστερα κοιτάζονταν με σημασία, μιλούσαν ψιθυριστά μεταξύ τους.

Τους είχε ανησυχήσει; Ναι. Αυτό ήταν σίγουρο.

Αλλά γιατί;

Μήπως είχε πάρει λάθος απόφαση; Μήπως είχε κάνει το με-γαλύτερο λάθος της ζωής της;

Όχι! Όχι! Γεννούσε.

Θα έπρεπε να χαιρείται.

Ζαλιζόταν όμως τόσο πολύ. Πονούσε τόσο πολύ.

Το ήθελε αυτό το παιδί. Κι όταν θα το έκλεινε στην αγκαλιά της, θα σχεδίαζε όλη της τη ζωή πάνω του.

Δε θα την ένοιαζε αν την πετούσαν έξω από το σπίτι της. Δε θα την ένοιαζε τι θα έλεγαν ο πατέρας της, η μάνα της κι ο ίδιος ο πατέρας του παιδιού της ακόμα.

Αυτό το παιδί θα ήταν ο μοναδικός θησαυρός της.

Τι κι αν ήταν κι αυτή ακόμα παιδί; Θα ξεκινούσε μια και-νούργια ζωή παρέα με τον γιο της. Κι αν δεν την παντρευόταν ο πατέρας του, δεν την πείραζε καθόλου. Γιατί θα ονόμαζε τον γιο της άντρα της ζωής της και θα έπιανε δουλειά, θα έκανε τα

αδύνατα δυνατά για να τον μεγαλώσει, θα έβαζε στόχο ολόκληρης της ύπαρξής της να τον κάνει ευτυχισμένο.

Θα τα έβαζε με όλους και με όλα.

Σε λίγα μόνο λεπτά ο γιος της θα της χάριζε δύναμη. Θα γινόταν η πιο δυνατή γυναίκα του κόσμου όλου. Έπρεπε να αντέξει τον πόνο.

Για χάρη του. Για χάρη του μωρού της, που σε λίγο, σε πολύ λίγο, θα κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά της.

«Έλα, όπου να 'ναι θα τελειώσουν όλα! Έρχεται... το μωράκι σου, έρχεται. Πάρε αναπνοές, βαθιές αναπνοές, μικρούλα μου!» της έδωσε κουράγιο μια μαία και της έσφιξε το χέρι.

Γιατί όμως είχαν εμφανιστεί τόσοι γιατροί και νοσοκόμες από πάνω της, έτσι στα ξαφνικά;

Μήπως κινδύνευε; Μήπως κινδύνευε το μωρό της;

Αχ, Θεέ μου, βοήθησέ με! Βοήθησε και το μωρό μου να γεννηθεί γερό και δυνατό...

Έριξε το βλέμμα της στο σωληνάκι με τον ορό, αλλά και στη βελόνα που είχαν μπήξει στη φλέβα της. Επικεντρώθηκε πάνω τους. Προσπάθησε να κατευνάσει τον πανικό της, προσπάθησε να πάρει βαθιές αναπνοές, όπως ακριβώς της είχε πει η μαία που στεκόταν δίπλα της.

Πονούσε πολύ. Πονούσε αβάσταχτα.

Εκείνος ο πόνος στη μέση της... Σαν να την έσφαζαν. Σαν να τη χτυπούσε δυνατά με τον μπαλλά του κάποιος εξαγριωμένος χασάπης.

Έπρεπε να αντέξει. Έπρεπε. Σε λίγο θα γινόταν μητέρα.

Άξιζε στ' αλήθεια όλους αυτούς τους πόνους ο γιος της.

Σε μια στιγμή οι φωνές του ιατρικού προσωπικού γύρω της έγιναν πιο δυνατές. Η μαία όμως συνέχισε να της δίνει κουράγιο. Όσπου της είπε να κρατήσει την αναπνοή της. Και να σπρώξει. Να σπρώξει με όλη της τη δύναμη. Υπάκουσε. Σφίχτηκε.

Πέθαινε από τον πόνο.

Προσπάθησε να ουρλιάξει. Δεν τα κατάφερε. Σφίχτηκε κι άλλο. Πιο δυνατά. Της κόπηκε η ανάσα.

Περίμενε να ακούσει το κλάμα του μωρού της. Το κλάμα του γιου της.

Ξαφνικά όλα χάθηκαν γύρω της. Βυθίστηκε σε λήθαργο...

Όταν άνοιξε τα μάτια της, από πάνω της ήταν σκυμμένη η μητέρα της. Της χάιδευε τρυφερά τα μαλλιά. Μα τα μάτια της ήταν βουρκωμένα.

«Μαμά;» κατάφερε να μουρμουρίσει.

Ζαλιζόταν ακόμα. Ένιωθε ξερά τα χείλια της. Διψούσε.

Κι ο γιος της; Το μωράκι της; Πού ήταν;

«Όλα καλά, κόρη μου», της ψιθύρισε η μητέρα της. «Όλα καλά. Μην ανησυχείς για τίποτα. Θα κάνεις άλλο παιδί. Μικρή είσαι ακόμα».

Η καρδιά της φτερούγισε στο στήθος της.

«Τι... τι είναι αυτά που λες;» ψέλλισε.

«Ήταν δύσκολη η γέννα σου. Κινδύνεψες! Οι γιατροί δεν κατάφεραν να σώσουν τον γιο σου, κόρη μου. Το παιδί σου πέθανε. Γεννήθηκε νεκρό».

Όχι! Όχι!

Δεν ήταν δυνατόν! Δεν μπορεί να ήταν δυνατόν!

Για άλλη μια φορά τα πάντα άρχισαν να στριφογυρίζουν γύρω της.

Λιποθύμησε...

Η Δανάη έκλεισε με δύναμη τη βαριά δρύινη πόρτα του σπιτιού της στην Πεύκη. Κάγχασε. Γιατί από σήμερα δε θα μπορούσε να το θεωρεί πια σπίτι της.

Έσκυψε και σήκωσε τη μικρή της βαλίτσα. Κατέβηκε τα μεγάλα μαρμάρινα σκαλιά, βγήκε στον μικρό κήπο. Σταμάτησε για να πάρει μια βαθιά ανάσα.

Το χρώμα μωσχομύριζε από την πρωινή αναπάντεχη βροχή. Πόσο της άρεσε αυτή η μυρωδιά του, η μυρωδιά της αισιοδοξίας. Πλημμύρισε το είναι της με παλιές, ανέμελες, ευτυχισμένες παιδικές μνήμες. Τότε που περπατούσε ενθουσιασμένη στη βροχή, χωρίς να τη νοιάζει αν θα γίνει μούσκεμα. Τότε που όλα έπαιρναν το σχήμα και τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

Συνέχισε να προχωράει αποφασιστικά, άνοιξε την πόρτα του κήπου και βγήκε στον δρόμο. Τα χέρια της έτρεμαν όταν μπήκε στο αυτοκίνητό της, τα μάτια της ήταν δακρυσμένα, αλλά αισθανόταν καλά.

Έπειτα από αρκετό καιρό ένιωθε ελεύθερη. Έτοιμη να ανοίξει τα φτερά της. Να πετάξει. Χαμογέλασε.

Στα σαράντα δύο της χρόνια είχε μάθει πως η ελευθερία ήταν ανεκτίμητη. Ένα από τα πιο δύσκολα, τα πιο πολύτιμα πράγματα της ζωής. Και τώρα την είχε αποκτήσει. Της την είχαν κάνει δώρο. Μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε.

Και ήθελε τόσο πολλά.

Πρώτα απ' όλα να ανακαλύψει τον εαυτό της. Και να τον κανακέψει. Του το χρωστούσε. Ήταν πια καιρός. Σε όλη της τη ζωή είχε φερθεί καλά σε όλους, εκτός από τον εαυτό της. Το είχε μάθει άριστα το μάθημά της. Αν δε φέρεσαι καλά στον εαυτό σου, πώς θέλεις να σου φέρονται καλά και οι άλλοι; Αν δεν τον εκτιμάς, αν δεν τον προσέχεις, αν δεν τον αγαπάς, με τι δικαίωμα ζητάς από τους άλλους να κάνουν ό,τι δεν κάνεις εσύ για κείνον;

Οι άνθρωποι, όλοι οι άνθρωποι, σου φέρονται με τον τρόπο που τους επιτρέπει. Αν δε θέσεις τα όριά σου, είσαι χαμένος.

Ωραία λοιπόν. Είχε κλείσει μια και καλή όλα τα κεφάλαια της ζωής της. Παιδιά, σκυλιά δεν είχε, που έλεγε και η συγχωρεμένη η μητέρα της, όλη της η οικογένεια από εδώ και πέρα θα ήταν ο εαυτός της. Κι αυτό το ταλαιπωρημένο, πολυαγαπημένο της λάπτοπ, που έκρυβε μέσα στη βαλίτσα.

Είχε αποτύχει οικτρά στον αισθηματικό τομέα και το ήξερε. Στον επαγγελματικό όμως τα είχε καταφέρει περίφημα. Πέντε μυθιστορηματά της είχαν γίνει μεγάλες εκδοτικές επιτυχίες. Φιγουράριζαν πρώτα πρώτα στις λίστες των μπεστ σέλερ. Ο εκδότης της τη λάτρευε.

Και το σημαντικότερο;

Το τελευταίο της βιβλίο το είχε επιλέξει μια γνωστή εταιρεία παραγωγής και το πρότεινε στο δημοφιλέστερο κανάλι της χώρας. Αφού πήρε την έγκριση του καναλιού, τώρα ετοιμαζόταν να γυριστεί σίριαλ. Αυτό σήμαινε πολλά.

Θα μεταμορφωνόταν από εδώ και πέρα η ζωή της. Θα άλλαζαν τα πρόσωπα με τα οποία θα ερχόταν σε επαφή, θα συναντούσε τους ανθρώπους που δουλεύουν στην τηλεόραση. Αυτούς που φάνταζαν τόσο διαφορετικοί στα μάτια της.

Χαμογέλασε κι έβαλε μπρος το μικρό μεταχειρισμένο αυτοκίνητό της.

Πότε επιτέλους θα σταματούσε να τα βλέπει όλα τόσο ρομαντικά;

Ο Γιώργος τής έλεγε συνέχεια πως κανένας άντρας δε θα την άντεχε. Γιατί πίστευε πως η ζωή είναι παραμυθένια. Γιατί ζούσε στον δικό της ρομαντικό και τόσο εξωπραγματικό κόσμο.

Γιατί την άντεχε εκείνος όμως; Μέχρι τώρα τουλάχιστον;

Ποιος ξέρει; Ίσως γιατί ήταν φτιαγμένος από τη στόφα του ήρωα.

«Μπορείς επιτέλους να ωριμάσεις;» της φώναζε εκνευρισμένος νύχτα μέρα. «Μπορείς να συνειδητοποιήσεις πως τα πράγματα δεν είναι έτσι ακριβώς όπως τα βλέπεις εσύ;»

Γιατί ήταν, φυσικά, όπως τα έβλεπε εκείνος. Ο Γιώργος ήταν απόλυτα σίγουρος πως είχε πάντα δίκιο. Σε όλα. Το έπαιξε μικρός, παντοδύναμος θεός. Και το ευχαριστιόταν με την ψυχή του.

Ο Γιώργος... Πώς τον άφησε να κουμαντάρει έτσι τη ζωή της; Γιατί δε βρήκε τη δύναμη να φύγει μακριά του, να εξαφανιστεί τότε που έπρεπε; Ένα πιόνι ήταν στα χέρια του και τίποτα άλλο. Μια τρεμάμενη φιγούρα, μια ύπαρξη χωρίς προσωπικότητα. Καραβάκι χωρίς καπετάνιο η ζωή της κι αυτός την πήγαινε όπου ήθελε.

Είχε αφεθεί. Είχε παραδοθεί. Χωρίς να παλέψει. Έπειτα από κάποια χρόνια ούτε καν του παραπονιόταν. Έκανε απλώς, ό,τι ακριβώς ήθελε εκείνος. Ό,τι ακριβώς τη διέταζε εκείνος.

Γιατί άραγε τον άφησε ελεύθερο να αλωνίζει στη ζωή της; Μήπως επειδή τη βόλευε;

Είναι πιο εύκολο να γκρινιάζεις με την κατάντια σου, να μέμφεις τους άλλους, να τους κατηγορείς, παρά να παλεύεις. Μήπως αντέδρασε έτσι μόνο και μόνο για να τιμωρήσει τον εαυτό της που δεν μπόρεσε να...

Ένα παρατεταμένο κλάξον την επανέφερε στην πραγματικότητα. Όταν οδηγείς, δεν πρέπει να παρασύρσαι σε σκέψεις, γιατί μπορεί πολύ εύκολα να καταλήξεις στο νοσοκομείο ή στο...

Κάποτε δεν την ένοιαζε ακόμα κι αν πέθαινε. Στ' αλήθεια. Αλλά τώρα ήταν αλλιώς. Από σήμερα άνοιγε μια καινούργια σε-

λίδα στη ζωή της κι ήταν έτοιμη να ξεχάσει τελείως το παρελθόν. Να σβήσει τις οδυνηρές μνήμες της με ένα σφουγγάρι. Ή έτσι τουλάχιστον ήθελε να πιστεύει.

Σταμάτησε σε ένα κόκκινο φανάρι. Οι σκέψεις της την παρέρσυραν για άλλη μια φορά. Ήταν τελικά τυχερή που βρέθηκε αυτή η κοπέλα, που κόλλησε τόσο επίμονα στον άντρα της, που έθεσε μοναδικό σκοπό της ζωής της να τον κάνει δικό της. Την απελευθέρωσε.

Τόσα και τόσα χρόνια δεν είχε το θάρρος να του ζητήσει διαζύγιο. Δεν ήθελε να προσπαθήσει να αλλάξει τη ζωή της. Γιατί; Ποιος ήξερε άραγε την απάντηση;

Στον περίγυρό της όλοι ζητούσαν διαζύγιο για το παραμικρό. Κι ένας στους τρεις γάμους, απ' ό,τι τουλάχιστον διάβαζε στις εφημερίδες, κατέληγε σε διαζύγιο. Γιατί δεν το ζητούσε κι εκείνη από έναν άντρα που είχε καταστήσει ξένος;

Ίσως να έφταιγε η ανασφάλειά της. Η δειλία της. Ενδόμυχα φοβόταν να ξεκινήσει ξαφνικά μια καινούργια ζωή.

Από τότε που πέθαναν οι γονείς της κι ο αδελφός της αποφάσισε να ζήσει στο εξωτερικό, ο Γιώργος ήταν η οικογένειά της. Κακή, στραβή οικογένεια, αλλά οικογένεια.

Το είχε αποδεχτεί, παρόλο που λαχταρούσε να ξεφύγει. Το είχε αποδεχτεί κι είχε κλειστεί ερμητικά στον μικρόκοσμό της. Δεν ήθελε να βάλει το χέρι της στη φωτιά, δεν ήθελε να χαλάσει τη βολή της, να παλέψει με το άγνωστο.

Είχε συμβιβαστεί.

Ίσως και να ήταν από εκείνους τους ανθρώπους που παίρνουν τα πράγματα όπως έρχονται.

Και να που τελικά τη λυπήθηκε η μοίρα. Και να που τελικά τη βοήθησε, έτσι για αλλαγή. Έριξε στα πόδια της, στα πόδια του Γιώργου καλύτερα, μια εικοσάχρονη καλλονή. Ο σύζυγός της την επέλεξε για ερωμένη του. Κι εκείνη για να του ανταποδώσει τη μεγάλη χάρη έμεινε αμέσως έγκυος. Και μετά δεν ήθελε με τίποτα να κάνει έκτρωση.

Ως εκ τούτου, ο Γιώργος βρέθηκε στη «δυσάρεστη» θέση να ζητήσει διαζύγιο από τη νόμιμη, για να παντρευτεί την παράνομη και να γίνει πατέρας.

Να γίνει πατέρας. Ποιος; Ο Γιώργος, που τόσα χρόνια της έλεγε πως μισούσε τα παιδιά, πως δεν ήθελε να τα βλέπει στα μάτια του. Αλλά έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα, έπρεπε να «θυσιαστεί».

Ολόκληρη εικοσάχρονη καλλονή, σκέτο μοντέλο περιοδικού θα είχε δίπλα του από δω και μπρος, ένα παιδί δεν ήταν δα και τόσο μεγάλη θυσία. Θα το μεγάλωνε κάποια γκουβερνάντα. Κι εκείνος φυσικά θα ζούσε τη ζωούλα του με την καλλονή. Το ίδιο είναι να κοιμάσαι με μια ψυχρή σαραντάρρα, το ίδιο με μια καυτή εικοσάχρονη;

Όχι, βέβαια.

Ιδιαίτερα αν η σαραντάρρα σου δίνει ευχαρίστως το διαζύγιο αμέσως μόλις της το ζητήσεις. Κοινή συναινέσει. Ούτε διατροφή ούτε γκρίνια ούτε καβγάδες ούτε τίποτα.

Δε θα ξεχνούσε ποτέ εκείνη την τόσο σημαντική για τη ζωή της ημέρα. Βρισκόταν χαμένη στον δικό της κόσμο, έγγραφε όπως κάθε μέρα στο λάπτοπ της, όταν ο Γιώργος χώθηκε αναστατωμένος στο γραφείο της.

Ήταν δώδεκα το μεσημέρι. Τι δουλειά είχε στο σπίτι στις δώδεκα το μεσημέρι; Ανησύχησε και σηκώθηκε από την καρέκλα της.

«Γιώργο, γύρισες κιόλας; Είσαι καλά;» τον ρώτησε.

«Καλά είμαι», της απάντησε ξερά.

Μα τον ήξερε πια καλά. Τόσα χρόνια μαζί, τον είχε μάθει από την καλή κι από την ανάποδη. Ήταν ολοφάνερο πως της έλεγε ψέματα. Την πλησίασε και την κοίταξε βαθιά στα μάτια. Είχε καιρό να κάνει κάτι τέτοιο. Η Δανάη παραξενεύτηκε.

«Τι σου συμβαίνει; Τι δουλειά έχεις τέτοια ώρα στο σπίτι; Έφυγες από το νοσοκομείο; Έγινε κάτι;»

«Πήρα άδεια».

«Πήρες άδεια; Μα γιατί;»

«Γιατί πρέπει... πρέπει να σου μιλήσω».

«Δεν μπορούσες να περιμένεις να μου μιλήσεις το βράδυ; Τόσο σοβαρό είναι;» ρώτησε με αφέλεια η Δανάη.

Δεν της απάντησε. Μόνο απομακρύνθηκε από κοντά της. Έμοιαζε τρωτός. Ποιος; Αυτός που ποτέ στη ζωή του δεν παραδέχτηκε ότι φοβόταν κάτι, ότι έκανε λάθος σε κάτι, ότι...

«Γιώργο, μπορείς, σε παρακαλώ, να μου πεις επιτέλους τι σου συμβαίνει;» τον ρώτησε ξανά.

«Μα γιατί πρέπει να συμβαίνει οπωσδήποτε κάτι;» τη ρώτησε θυμωμένα κι εκείνος. «Δεν μπορώ να γυρίσω στο σπίτι μου ό,τι ώρα γουστάρω; Μου το απαγορεύεις; Ακόμα κι αυτό; Τόσο πολύ αποξενωθήκαμε πια;»

Καθυστερούσε το αναπόφευκτο.

Η Δανάη δεν ήξερε τι να του απαντήσει. Τον ακολούθησε στο σαλόνι. Έκπληκτη τον είδε να αρπάζει το μπουκάλι με το ουίσκι, να γεμίζει ένα ποτήρι.

Τέτοια ώρα;

Δεν του είπε τίποτα. Μόνο κάθισε στην άκρη του καναπέ και περίμενε να της εξηγήσει. Περίμενε το αναπόφευκτο.

Ο Γιώργος ήπιε μια γερή γουλιά από το ποτό του και κάθισε δίπλα της. Για λίγο δε μίλησε κανένας.

Ίσως γιατί και οι δύο ήξεραν. Βαθιά μέσα τους.

Για λίγα, ελάχιστα λεπτά κοιτούσαν ο ένας τον άλλο.

Αμήχανα. Ψυχρά. Αποξενωμένα.

Ήταν οι τελευταίες ματιές μιας κοινής ζωής. Τα βλέμματά τους έλεγαν πολλά, χωρίς να λένε το παραμικρό. Η κοινή τους ζωή θα μπορούσε να μετράει πολλά, αλλά δε μέτρησε τίποτα. Γιατί; Ώρα για αναλύσεις ήταν τώρα;

Άντε, να τελειώνουμε.

«Μήπως θέλεις να σου ετοιμάσω κάτι να φας;» ρώτησε η Δανάη, πιο πολύ για να πει κάτι, να σπάσει εκείνη τη σιωπή που την πονούσε.

«Πώς κι έτσι; Σε έπιασε ξαφνικά ο πόνος;»

Πάντα κυνικός, πάντα ειρωνικός. Ο Γιώργος. Γιατί τέτοια κακία; Γιατί τόσο μίσος;

Άντε, να τελειώνουμε.

«Δανάη», άρχισε ξαφνικά ο άντρας της, τονίζοντας μία μία τις λέξεις, «θέλω να χωρίσουμε. Θέλω διαζύγιο».

Θέλω διαζύγιο. Δύο λέξεις ήταν. Επιτέλους τις ξεστομίσε. Επιτέλους όλα τελείωσαν.

Αυτό ήταν.

Τις ήξερε τόσο καλά αυτές τις δύο λέξεις η Δανάη. Μια ολόκληρη ζωή περίμενε να τις ακούσει να βγαίνουν από το στόμα του. Δύο λέξεις ήταν. Κι όσο περισσότερο καθυστερούσαν να ειπωθούν τόσο πιο πολύ γέμιζαν την κοινή τους ζωή με ένα θλιβερό, ανούσιο τίποτα.

Πώς είναι δυνατόν, Θεέ μου, δύο άνθρωποι να ζουν μαζί, κι όμως να μη ζουν; Να ξέρουν πως κάθε μέρα τούς οδηγεί όλο και πιο κοντά στην ανυπαρξία, κι όμως να μην κάνουν τίποτα, να μην κουνάνε ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι για να αλλάξουν την κατάσταση;

Τελικά ο Γιώργος το πήρε απόφαση. Να κουνήσει επιτέλους τα νήματα. Να ξεφύγει.

Τόσες και τόσες φορές οι ηρωίδες σε όλα σχεδόν τα μυθιστορήματά της βίωναν την απιστία, την προδοσία, τα ψέματα, την ψυχολογική και σωματική κακοποίηση από τους συντρόφους τους. Είχαν ακούσει κι αυτές τον άντρα της ζωής τους να ζητάει διαζύγιο.

Η Δανάη ήταν η φωνή τους. Μιλούσε μέσα από εκείνες. Χρησιμοποίησε τα κατάλληλα λόγια, τα σωστά, τα περίτεχνα. Οι ηρωίδες της αντιμετώπιζαν παλικαρίσια κάθε κατάσταση. Ήξεραν καλά τι έπρεπε να πουν. Και το έλεγαν. Δε δίσταζαν σταλιά, δε σκέφτονταν λεπτό τι έπρεπε να απαντήσουν.

Και τώρα ξαφνικά εκείνη, η διάσημη συγγραφέας, που παιχνίδιζε με τις λέξεις όπως ακριβώς έγραφαν οι κριτικοί στις

εφημερίδες και τα περιοδικά, δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Ξεροκατάπιε.

Είχε έρθει το αναπόφευκτο. Αυτό που περιέμενε με λαχτάρα μια ζωή. Και τώρα;

«Τι... τι είπες;» τον ρώτησε.

Ήταν η πιο χαζή ερώτηση που θα μπορούσε να του κάνει.

Κούνησε το κεφάλι της για να διώξει μακριά τις σκέψεις της. Έβαλε πρώτη και ξεκίνησε, πριν προλάβει να τη βρῖσει ο οδηγός του φορτηγού που ήταν σταματημένο πίσω της.

Το φανάρι είχε ανάψει ήδη πράσινο και φυσικά στην Αθήνα αυτό θεωρείται έγκλημα. Στο πρώτο δευτερόλεπτο, αν είσαι αφηρημένος, όλες οι κόρνες ουρλιάζουν ξέφρενα. Ίδια ολόγυρα ηχητικά κατηγορώ για την αβλεψία σου να μην ξεκινήσεις αμέσως.

Χαιρόταν πάντως που θα έμενε μόνη της. Για πρώτη φορά θα έκανε παρέα με τον εαυτό της. Θα ζούσε σε έναν δικό της χώρο, κοντά στους Αέριδες, στην Πλάκα, στην πιο παλιά συνοικία της Αθήνας. Μόλις τον πρωτοείδε, έμεινε άφωνη. Τη μάγεψε η θέα του στην Ακρόπολη.

Ήταν μικρό κι αυτόνομο το καινούργιο της σπίτι. Ήταν η σοφίτα ενός παλιού νεοκλασικού σπιτιού, που είχε χτιστεί το 1930. Το είχαν ανακαινίσει και διέθετε δική του θέρμανση. Μόλις το αντίκρισε για πρώτη φορά, δεν το σκέφτηκε λεπτό. Το νοίκιασε αμέσως.

Ναι. Ήταν σίγουρη πως θα φουσούσε ένας καινούργιος αέρας στη ζωή της. Στους Αέριδες. Κάτω ακριβώς από το ομορφότερο μνημείο του κόσμου. Ανάμεσα στα αρχαία, ρωμαϊκά, βυζαντινά, οθωμανικά, νεοκλασικά και σύγχρονα κτίρια. Σε μια περιοχή που μπορείς να την περπατήσεις ολόκληρη μέσα σε λίγο χρόνο. Σε μια περιοχή που σε βοηθάει να κλείσεις στη χούφτα σου αιώνες ιστορίας.

Σε εκείνη τη μικρή σοφίτα θα μπορούσε να γράφει και να παίζει με τις ηρωίδες της ανενόχλητη, ξένοιαστη.

Ένα μικρό διαμέρισμα, όλο δικό της. Τίποτα το σπουδαίο, μα τόσο πολύτιμο για εκείνη.

Όταν ήταν μικρούλα, κοιμόταν στο ίδιο δωμάτιο με τον αδελφό της. Αλλά ακόμη και τότε που αναγκάστηκε να απομακρυνθεί για λίγους μήνες από την Αθήνα, εκείνους τους τόσο τραγικούς μήνες που σημάδεψαν ολόκληρη τη ζωή της, κοιμόταν μαζί με τη μητέρα της. Και μετά παντρεύτηκε.

Έπρεπε να παντρευτεί.

Κι από εκεί και πέρα κοιμόταν συντροφιά με τον άντρα της. Μόνο τα τελευταία χρόνια αποφάσισαν να ξαπλώνουν σε ξεχωριστά δωμάτια.

Παντρεύτηκε μικρή. Κι όμως ποτέ δεν ξέχασε τα όνειρά της για σπουδές. Διάβασε. Έδωσε εξετάσεις. Μπήκε στη Φιλοσοφική Σχολή της Αθήνας. Πήρε το πτυχίο της με άριστα. Παρόλο που ήταν παντρεμένη με έναν άντρα που τα ήθελε όλα στο χέρι.

Στις σπουδές δεν της έφερε αντίρρηση. Την άφησε να κάνει του κεφαλιού της. Ίσως γιατί ήθελε να τη βοηθήσει να ξεχάσει αυτό που την είχε διατάξει να κάνει...

Όχι, όχι, έπρεπε να σβήσει μια για πάντα από τη μνήμη της όλες εκείνες τις στενόχωρες αναμνήσεις. Δεν έπρεπε να θυμάται το παρελθόν της. Της έκανε κακό. Την πονούσε.

Τη ζωή της δεν την ξεκίνησε φοβισμένα. Το αντίθετο. Έχασε την παρθενιά της στα δεκαπέντε της χρόνια, για να μην τη λένε παρθένα, γιατί έτσι ήταν της μόδας. Και για να βιώσει τι είναι επιτέλους αυτό που ονομάζουν σεξουαλική επαφή.

Το έμαθε. Δεν της άρεσε. Και πώς να της αρέσει;

Μικρό κορίτσι ήταν, δεν κατάλαβε καλά καλά ούτε πώς έγινε. Σε κάποιο πάρτι. Στο πρώτο πάρτι που κατάφερε να πάει ποτέ, παρόλο που κόντευε να κλείσει τα δεκαπέντε.

Ο πατέρας της, απόμακρος. Ένας άνθρωπος δεμένος με την παράδοση. Συντηρητικός οικογενειάρχης. Δε σήκωνε κουβέ-

να. Δεν την άφηνε να πηγαίνει πουθενά. Όσπου σκαρφίστηκε κάτι δικαιολογίες για κάποιο σπουδαίο διαγώνισμα, μια δήθεν φίλη της που θα τη βοηθούσε, και κατάφερε να τον πείσει. Να του ξεφύγει.

Ένα βράδυ. Ένα μοιραίο βράδυ.

Το πρώτο της ποτό. Το πρώτο αδέξιο φιλί.

Ένας ψηλός νεαρός τη ζάλισε με τα ωραία του λόγια, τη ζάλισε με τα ποτά που την κέρασε, τον άφησε να την παρασύρει στα μέσα δωμάτια.

Κι αυτό ήταν.

Όταν σηκώθηκε από εκείνο το ξένο κρεβάτι, ένιωσε να ντρέπεται. Είχε αποκομίσει τη χειρότερη εντύπωση για τις σεξουαλικές σχέσεις. Δεν ήθελε να την ξαναγγίξει ποτέ κανένας.

Όταν συνάντησε όμως τον Γιώργο, τον Γιώργο Βιρναδάκη, άλλαξε γνώμη. Τον ίδιο χρόνο μάλιστα. Φίλος κολλητός του αδελφού της ήταν. Την περνούσε εννέα χρόνια, όσα κι ο αδελφός της. Κι ήταν αρρενωπός, γοητευτικός, τελειόφοιτος της Ιατρικής.

Ο πατέρας της ενθουσιάστηκε όταν τον γνώρισε. Αυτό που τον ξετρέλανε όμως ήταν το επάγγελμά του. Προσευχόταν να παντρεύσει την κόρη του με κάποιον γιατρό ή δικηγόρο. Αυτά τα επαγγέλματα ήταν τότε πρώτα στις προτιμήσεις των πατεράδων. Σειρά έπαιρναν οι δημόσιοι υπάλληλοι. Για τον σταθερό τους μισθό.

Ο Γιώργος, από την πρώτη μέρα που την αντίκρισε, έκανε σαν τρελός. Τι ραβασάκια, τι χαζοχαρούμενα χαμόγελα, τι λουλούδια, τι δωράκια, τι τρυφερές ματιές.

Η καρδιά της σκίρτησε. Νόμιζε, όχι νόμιζε, πίστεψε πως ήταν ερωτευμένη. Βαθιά.

Στην πρώτη λυκείου πήγαινε ακόμα. Τόσο μικρούλα. Δεν της περνούσε καν από το μυαλό να παντρευτεί. Ήθελε να σπουδάσει.

Ο πατέρας της επέμενε.

«Είναι ποτέ δυνατόν να χάσεις από τα χέρια σου τέτοιο γαμπρό; Μοναδικός σκοπός της γυναίκας είναι ένας καλός γάμος. Τις σπουδές θα σκεφτούμε τώρα; Γάμος και οικογένεια,

κόρη μου. Αυτό μετράει πάνω απ' όλα στη ζωή», της έλεγε και της ξανάλεγε.

Την έπεισε. Έγινε ζευγάρι με τον Γιώργο. Με τις πατρικές ευλογίες.

Πέρασαν όμως τρία ολόκληρα χρόνια. Χρόνια γεμάτα φουρτούνες, καλές κι άσχημες στιγμές κι ένα σωρό προβλήματα για να καταφέρουν τελικά να παντρευτούν.

Μπήκαν στη μέση τα πεθερικά, η προίκα, οι αντιζηλίες των συμπέθερων, τα ψέματα, οι τσακωμοί.

Κατάφερε να πάρει στα χέρια της το απολυτήριο του λυκείου. Κατάφερε να σταματήσει να σκέφτεται τις σπουδές. Παντρεύτηκε.

Ούτε κι εκείνη κατάλαβε πώς μπήκε νύφη στην εκκλησία. Ούτε κι εκείνη συνειδητοποίησε πως από εδώ κι εμπρός θα ονομαζόταν κυρία Δανάη Βιρναδάκη. Αυτό που κατάλαβε όμως, από την πρώτη στιγμή κιόλας, ήταν πως ο Γιώργος την παντρεύτηκε γιατί έτσι έπρεπε. Γιατί πίστευε πως δε γινόταν αλλιώς, ύστερα από αυτό που της είχε ζητήσει να κάνει...

Το θεώρησε καθήκον του. Ο πατέρας της φυσικά το εκμεταλλεύτηκε. Και τελικά τους κουκούλωσε.

Περίμενε τον άντρα της να τελειώσει το αγροτικό του κι ύστερα τη στρατιωτική του θητεία. Η ζωή της ολόκληρη ακολουθούσε τα όνειρα του άντρα της. Κλείστηκε στο σπίτι που νοίκιασαν. Μαγείρευε, έπλενε, έκανε όλες τις δουλειές του σπιτιού. Άρχισε να παίζει το παιχνίδι της καλής, της υπάκουης συζύγου. Αλλά δεν ήταν ευτυχισμένη.

Ούτε εκείνη ούτε αυτός.

Προσπάθησε να μείνει έγκυος. Αδύνατον. Επισκέφτηκαν ένα σωρό γιατρούς, φίλους του Γιώργου. Ανακάλυψαν κάποια μόλυνση στις σάλπιγγες. Ακολούθησε θεραπείες. Πολλές θεραπείες.

Κι όμως το παιδί δεν ήθελε να έρθει.

Οι γιατροί διευκρίνισαν πως θα δυσκολευόταν να μείνει έγκυος. Δεν της το απέκλεισαν όμως.

Έπρεπε να προσπαθήσει. Η επιστήμη έχει κάνει μεγάλες προόδους σε τέτοια θέματα.

Δεν ήταν απλό. Έπρεπε να παλέψουν με όλους τους τρόπους. Να ξοδέψουν χρήματα. Να κάνουν υπομονή. Να βρουν το κουράγιο που χρειαζόταν.

Ο Γιώργος δεν είχε τον χρόνο, ούτε τη διάθεση. Δεν τον ένοιαζε καν. Από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισε της είχε διευκρινίσει πως δεν ήταν ο τύπος του πατέρα.

Αν ερχόταν κάποιο παιδί στην κοινή τους πορεία, θα το δεχόταν. Αλλιώς...

Στο κάτω κάτω της γραφής, δεν ήταν δικό του σφάλμα που δεν μπορούσε να μείνει έγκυος. Εκείνος είχε ένα «παιδί» που το λάτρευε: την καριέρα του. Κι όπως αποδείχτηκε τελικά, ήταν και το μοναδικό του καμάρι.

Με απώτερο σκοπό το χτίσιμο της καριέρας του λοιπόν, ρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά. Πάλεψε να αποκτήσει την ειδικότητα που λάτρευε, την αναισθησιολογία. Και μετά, όταν το όνειρό του έγινε πραγματικότητα, κίνησε γη και ουρανό για να κάνει σημαντικές γνωριμίες ανάμεσα στους ιατρικούς κύκλους. Τα κατάφερε. Έγινε περιζήτητος αναισθησιολόγος σε ένα από τα πιο μεγάλα κι ακριβά ιδιωτικά νοσοκομεία της Αθήνας.

Αυτό ήθελε, αυτό πέτυχε.

Κάτι που σήμαινε όμως πως έγραψε στα παλιά του τα παπούτσια τη συζυγική τους ζωή.

Δούλευε νύχτα μέρα. Κάπου κάπου θυμόταν πως υπήρχε και μια γυναίκα, ένα σπίτι που τον περίμενε, κάπου κάπου έπεφτε πάνω της και της έκανε έρωτα. Όπως τρώμε, όπως κάνουμε μπάνιο, κάτι τέτοιο. Αναγκαστικό. Με τα χρόνια η Δανάη σταμάτησε να ανταποκρίνεται στο «ερωτικό» του κάλεσμα.

Σταμάτησε ακόμα και να σκέφτεται τα παιδιά. Αν γεννούσε ένα παιδί θα ήταν ευτυχισμένο; Όχι. Ήταν σίγουρη πως εκείνη θα του δινόταν ολοκληρωτικά, θα ήταν ολόκληρος ο κόσμος της, αλλά... Γιατί να πληρώσει ένα αθώο πλάσμα τη δυστυχία της;

Τα παιδιά πρέπει να μεγαλώνουν σε ευτυχισμένες οικογένειες.
Άρα; Καλύτερα άτεκνη.

Κάποια στιγμή ακολούθησε το παράδειγμα του άντρα της. Κλείστηκε κι εκείνη στον εαυτό της. Αναρωτήθηκε τι ήθελε περισσότερο στη ζωή της.

Με κάτι έπρεπε να ασχοληθεί. Με κάτι που θα την ικανοποιούσε, τουλάχιστον επαγγελματικά. Που θα της άνοιγε νέους ορίζοντες. Δεν της έφτανε να παριστάνει την «ευτυχισμένη» σύζυγο στις εξόδους με τους φίλους του Γιώργου.

Δεν άντεχε μόνο αυτό.

Έτσι ακολούθησε το παλιό της όνειρο. Έδωσε εξετάσεις και μπήκε με την πρώτη στο πανεπιστήμιο. Στη Φιλοσοφική Αθηνών. Και μετά έπεσε με τα μούτρα στις σπουδές της. Όταν πήρε το πτυχίο της, σκέφτηκε να εξασκήσει το επάγγελμα της φιλόλογου. Να βρει δουλειά σε κάποιο ιδιωτικό σχολείο, για να μείνει στην Αθήνα.

Τελικά, δεν έκανε καμιά κίνηση.

Απομονώθηκε στο σπίτι της κι άρχισε να γράφει.

Της άρεσε από μικρή να γράφει. Έγραφε τις καλύτερες εκθέσεις στο σχολείο. Τη γραφή την είχε στο αίμα της από τότε που θυμόταν τον εαυτό της.

Τα μολύβια και μετά το κομπιούτερ έπαιρναν φωτιά μόλις τα άγγιζε. Ήταν ο κόσμος της, ο δικός της κόσμος, ένας κόσμος που δεν την πονούσε, που δεν την πλήγωνε, που μπορούσε να τον κάνει ό,τι ήθελε εκείνη, να τον αλλάξει, να τον μεταμορφώσει, να τον πλημμυρίσει ευτυχία.

Μόνο όταν έγραφε αισθανόταν πως ζούσε στ' αλήθεια. Οι ηρωίδες της έκαναν πραγματικότητα τα δικά της όνειρα. Ταξίδευαν με το σώμα και την ψυχή σε χώρες ονειρεμένες κι ανεξερεύνητες, έπαιζαν με τις λέξεις, μεταμόρφωναν το ίδιο το χαρτί σε σελίδες ζωής. Γνώριζαν τον άντρα των ονείρων τους, ερωτεύονταν βαθιά. Βίωναν την προδοσία, πληγώνονταν, χώριζαν, αγαπούσαν ξανά, ζούσαν του κόσμου τις περιπέτειες. Ζωντάνευαν

μέσα στα βιβλία της και γίνονταν ένα με τις γυναίκες αναγνώστριες, που ζητούσαν ολοένα και περισσότερο τα κείμενά της. Γιατί οι ηρωίδες της Δανάης τούς θύμιζαν τον εαυτό τους. Μέσα στα μυθιοτορήματά της ταξίδευαν. Ζούσαν στερημένα κομμάτια της ζωής τους. «Ερωτεύονταν», μάθαιναν καλύτερα τον εαυτό τους, λυτρώνονταν.

Η Δανάη ενθουσιάστηκε με την καινούργια της ασχολία. Αφοσιώθηκε αποκλειστικά στη γραφή. Έγραφε, έγραφε και τα χρόνια έτρεχαν. Σαν να τα κυνηγούσαν.

Δεν την ένοιαζε όμως. Η ζωή της με τον Γιώργο ήταν βολεμένη, τακτοποιημένη. Αγόρασαν ένα σπίτι στην Πεύκη, το σπίτι που μόλις είχε εγκαταλείψει για πάντα. Συνέχιζαν να βγαίνουν κάθε Σάββατο βράδυ με γιατρούς, συναδέλφους του Γιώργου. Συνέχιζε να κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι της για να απογειώσει κι άλλο την καριέρα του. Συνέχιζε να παίζει τέλεια τον ρόλο της ευτυχισμένης συζύγου μπροστά στους άλλους.

Το ίδιο έκανε κι εκείνος. Έτρωγαν πολλές φορές παρέα με τον εκδότη της και τη γυναίκα του.

Όλα ήταν μια χαρά. Όλα ήταν στάσιμα και ανούσια.

Κάπου μέσα της ήξερε πως ο Γιώργος την απατούσε.

Κάπου μέσα της πονούσε λιγάκι, ζήλευε ίσως, αλλά σε τελευταία ανάλυση δεν την ένοιαζε.

Είχε κι εκείνη από την πλευρά της όλες τις ευκαιρίες για να τον απατήσει. Είχε ελεύθερες ώρες, είχε γνωριμίες μέσα στους εκδοτικούς κύκλους, αρκετοί άντρες τη φλέρταραν.

Δεν το έκανε όμως. Δεν μπορούσε. Δεν ήθελε με τίποτα να καταπιέσει τη γυναίκα που έκρυβε μέσα της.

Όταν θα αγκάλιαζε ξανά κάποιον άλλο άντρα, οποιονδήποτε άντρα, θα έπρεπε να ήταν ερωτευμένη μαζί του, σαν τις ηρωίδες των βιβλίων της. Αυτός ο άντρας θα είχε μάτια μόνο για κείνη, θα γινόταν κομμάτι του εαυτού της, θα ζούσαν έναν έρωτα μοναδικό, θα...

Χαζές, παιδιάστικες σκέψεις. Ουτοπικές, ηλίθιες, ρομαντι-

κές. Σκέψεις που μπορεί να γίνουν πραγματικότητα μόνο μέσα στα μυθιστορήματα.

Πάει καιρός που είχε συνειδητοποιήσει πως δεν υπήρχε περίπτωση να την ερωτευτεί κανένας.

Γιατί δεν ανοιγόταν.

Για να σε ερωτευτούν πρέπει να ανοίξεις τις πόρτες της καρδιάς, να ριψοκινδυνέψεις, να ανακαλύψεις όλα όσα σε χαρακτηρίζουν και να τα αποδεχτείς.

Να λάμψεις.

Πρέπει να αγαπάς τον εαυτό σου. Και η Δανάη δεν τον συμπαθούσε διόλου. Ήξερε βέβαια πως ήταν τυχερή. Η ίδια η ζωή την είχε βοηθήσει. Μεταμορφώθηκε σε δροσερό αεράκι. Φύσηξε κι έδιωξε μακριά της τον Γιώργο. Τον άνθρωπο που την πλήγωνε, τη μείωνε, την υποβάθμιζε.

Κάτι που έπρεπε να είχε κάνει η ίδια. Χρόνια τώρα.

Βαθιά μέσα της τον περίμενε ακόμα εκείνο τον ανύπαρκτο ιδανικό άντρα της φαντασίας της. Κι ήταν απόλυτα σίγουρη πως αυτό το παιδιάστικο όνειρό της δε θα το σκότωνε ποτέ.

Περίμενε τον πρίγκιπά της. Να της χτυπήσει ξαφνικά την πόρτα. Και να την πάρει στην αγκαλιά του.

Ίσως τελικά είχε δίκιο ο Γιώργος. Ίσως να μην ωριμάζε ποτέ. Μια ζωή θα ζούσε στον κόσμο της.

Μια ανέραστη, μοναχική σαραντάρια ήταν. Ένα άβγαλτο κορίτσι που πρόσμενε μάταια τον πρίγκιπα του παραμυθιού.

Έστριψε στην Αδριανού και παρακάρισε.

Ήξερε καλά πως από εκείνη τη στιγμή άνοιγε ένα καινούργιο κεφάλαιο στη ζωή της. Τα έχασε. Φοβήθηκε. Ένωσε μικρό ανυπεράσπιστο κορίτσι. Ακούμπησε στο τιμόνι κι άφησε ελεύθερα τα συναισθήματά της. Άρχισε να κλαίει.

Ξαφνικά χτύπησε το κινητό της. Ήταν η Μαρία. Για μια στιγμή σκέφτηκε να μην απαντήσει.

«Μάλιστα», είπε μετά, ανάμεσα στους λυγμούς της.

«Κλαις; Κλαις στ' αλήθεια; Δεν το πιστεύω! Εσύ, παιδάκι

μου, δεν τρώγεσαι με τίποτα! Θέλεις ξύλο, άγριο ξύλο!» ούρλιαξε από την άλλη γραμμή του κινητού η μοναδική της φιλενάδα.

Η Δανάη ρούφηξε τη μύτη της και για πρώτη φορά ύστερα από αρκετή ώρα χαμογέλασε.

«Γιατί θρηνείς έτσι, βρε χαζούλα; Αντί να χαίρεσαι, αντί να ετοιμάζεσαι να κάνεις το πάρτι της ζωής σου, τώρα που ελευθερώθηκες από εκείνο τον ανόητο που πήγες και παντρεύτηκες, κάθεται και κλαίει; Δεν το πιστεύω! Αλήθεια σου λέω! Βάζεις τα κλάματα τώρα, που έπρεπε να ουρλιάζεις από τη χαρά σου; Ξεκόλλα επιτέλους, Δανάη! Ξεκόλλα, κοριτσάκι μου! Πόσες φορές πια πρέπει να σου το πω; Εσύ είσαι μια γυναίκα που...»

«Μαρία!» τη διέκοψε η Δανάη, πιο πολύ για να σταματήσει τον χείμαρρο των λέξεων της φιλενάδας της.

«Σε ακούω!» τσίριξε θυμωμένη η Μαρία.

«Μόλις παρκάρησα κοντά στο καινούργιο μου σπίτι».

«Ουάου! Σε εκείνη την καταπληκτική σοφίτα; Πάντα το έλεγα πως χρειάζεσαι έναν δικό σου αποκλειστικό χώρο, έναν χώρο όπου θα μπορείς απερίσπαστη να αφοσιωθείς στο γράψιμο και...»

«Μαρία!» τη διέκοψε για άλλη μια φορά η Δανάη.

«Σε ακούω, είπα!» μουρμούρισε η φιλενάδα της, παίρνοντας μια ανάσα.

«Γιατί μιλάμε από το τηλέφωνο;»

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Μαρία, έτοιμη να αρχίσει και πάλι την πολυλογία της.

«Εννοώ πως σε έχω ανάγκη. Πως θα ήθελα να τα πούμε από κοντά. Γιατί δεν πετάγεσαι από εδώ; Να δεις και την πώς την είπες... αυτή την καταπληκτική σοφίτα».

«Υπέροχη ιδέα! Σε λίγο σχολάω κι έρχομαι να σου φτιάξω το κέφι!»

«Αδριανού 16. Μην το ξεχάσεις. Δίπλα στην ταβέρνα *Η καλή καρδιά*», της φώναξε η Δανάη, πριν προλάβει να κλείσει το κινητό.

Η Μαρία, η φιλενάδα της. Πόσο τυχερή ήταν που την είχε δίπλα της. Μόνο οι γυναίκες μπορούν να καταλάβουν πόσο απαραίτητες είναι οι στενές φίλες, πόσο ουσιαστικό ρόλο παίζουν στη ζωή σου. Μπορούν να σε ακούσουν οποιαδήποτε στιγμή της ημέρας. Μπορούν να σου ανοίξουν κι εκείνες την καρδιά τους. Να σε βοηθήσουν όταν τις έχεις ανάγκη, να σε στηρίξουν. Ακόμα και να κλάψουν μαζί σου.

Η Μαρία ήταν το αντίθετο της Δανάης.

Όσο εσωστρεφής ήταν εκείνη τόσο έξω καρδιά η φιλενάδα της. Γελούσε εύκολα, ενθουσιαζόταν με το παραμικρό, ζούσε για να κάνει σχέσεις, για να χαίρεται τον έρωτα με όλες της τις αισθήσεις.

«Το ωραιότερο πράγμα στη ζωή είναι το σεξ. Το ξέρεις πως η ζωή δε θα είχε καμία αξία, αν δεν υπήρχαν οι άντρες;» της έλεγε συνέχεια.

Ο Γιώργος πίστευε πάντα πως δεν υπάρχει φιλία ανάμεσα στις γυναίκες. Πως το μόνο που επιθυμούν οι φιλενάδες είναι να βγάλουν η μία το μάτι της άλλης, να αρπάξουν τον άντρα της άλλης, να νιώθουν ομορφότερες και πιο επιθυμητές από την κολλητή τους.

Πόσο μεγάλο λάθος έκανε.

Όσο και να του εξηγούσε όμως, ό,τι και να του έλεγε, δεν μπορούσε να τον πείσει. Για κείνον τα πάντα περιστρέφονταν γύρω από το συμφέρον. Εκείνη το μοναδικό πράγμα που μισούσε στη ζωή της, εκτός από το ψέμα, ήταν το συμφέρον.

Τη Μαρία την είχε γνωρίσει στον εκδοτικό οίκο που εξέδιδε τα βιβλία της. Δούλευε στην παραγωγή, ήταν γραφίστρια, κι όπως τόνιζε τόσο συχνά η ίδια, προσπαθούσε να κάνει τα «γραφικά» της και στη ζωή.

Ζούσε την κάθε μέρα για την κάθε μέρα.

Η Δανάη τη ζήλευε τη Μαρία, με την καλή έννοια. Θα ήθελε να είχε κι εκείνη τον ίδιο χαρακτήρα, τα ίδια ακλόνητα κι ενθουσιώδη «πιστεύω» για τη ζωή.

Έγιναν κολλητές από την πρώτη στιγμή που συναντήθηκαν. Η Μαρία δεν ντρεπόταν τίποτα και κανέναν. Δε φοβόταν να αισθανθεί γυναίκα. Άφηνε να την παρασύρουν τα αισθήματά της. Έκανε λάθη, πληγωνόταν. Αλλά μάθαινε μέσα από τα λάθη της και συνέχιζε απερίσπαστη τη ζωή της με το κεφάλι ψηλά.

Από την πρώτη κιόλας ημέρα που γνωρίστηκαν κάλεσε τη Δανάη για καφέ, κάπου κοντά στον εκδοτικό οίκο. Από την πρώτη κιόλας ημέρα της διηγήθηκε με λίγα λόγια τη ζωή της. Κι από τη στιγμή που έγιναν στενές φίλες, δε σταματούσε να μιλάει. Είχε κλείσει τα τριάντα της χρόνια και μετρούσε οκτώ σχέσεις. Μετά τον χαμό του μεγάλου της έρωτα, κανέναν από τους άντρες που γνώρισε δεν της ζήτησε να γίνει γυναίκα του.

Ε, και λοιπόν;

Το μοναστήρι να είναι καλά! Κι από καλόγερους...

«Τώρα, για να πω και του στραβού το δίκιο, τους καλόγερους δεν τους ξέρω και τόσο καλά. Δε θα ήταν καλύτερα να τους μάθω κι αυτούς, για να λέω σωστά και την παροιμία;» είχε πει μια μέρα στη Δανάη και την είχε κάνει να σκάσει στα γέλια.

Είχε γευτεί πάντως η φιλενάδα της το μερτικό του πόνου στον έρωτα. Είχε βιώσει τη λαχτάρα του. Ο άντρας που ερωτεύτηκε ήταν καλοσυνάτος, σαν κι εκείνη. Γελούσε με το παραμικρό, ενθουσιαζόταν με το καθετί, τη λάτρευε. Τον έλεγαν Γιάννη και δούλευε δεύτερος μηχανικός στα καράβια.

Ένα μόνο ελάττωμα είχε. Εκτός από τη Μαρία, λάτρευε και τη θάλασσα. Κι όταν ταξίδευε μήνες ολόκληρους μακριά της, της έλειπε πολύ. Της έλειπε συνέχεια.

«Την τρέμω τη θάλασσα, Γιάννη μου. Ζηλιάρα ερωμένη είμαι. Σε παρακαλώ, μη με ξαναφήσεις μόνη. Μη φύγεις ξανά μακριά μου. Φοβάμαι, φοβάμαι πολύ», του έλεγε και του ξανάλεγε.

«Ένα τελευταίο ταξίδι θα κάνω μονάχα, μικρή μου αγάπη», της υποσχέθηκε τελικά εκείνος. «Ένα τελευταίο ταξίδι και μετά θα βρω δουλειά στη στεριά. Θα παντρευτούμε, θα μείνω για πάντα κοντά σου».

Έπλεε σε πελάγη ευτυχίας η Μαρία περιμένοντάς τον. Έπλεε σε δύσκολες θάλασσες εκείνος και καρτερούσε τη μέρα που θα την ξανάκλεινε στην αγκαλιά του.

Για πάντα.

Όμως η ζηλιάρα θάλασσα θύμωσε, αγρίεψε. Δε θέλησε να τον ξαναστείλει πίσω στη γυναίκα που αγαπούσε. Τον κράτησε σφιχτά κοντά της, στα βάθη του είναι της, στη δική της υγρή αγκαλιά.

Τσουχτερό κρύο, άγρια φουρτούνα στην περιοχή που ταξίδευε το φορηγό του Γιάννη. Όσο κι αν πάλεψε με τα μανιασμένα κύματα, δεν μπόρεσε να τα καταφέρει. Πήρε μεγάλη κλίση, ανατράπηκε. Βούλιαξε κοντά σε μια ακτή της Νότιας Κορέας. Δέκα ναυτικοί νεκροί.

Ανάμεσά τους κι ο αγαπημένος της.

«Το μισούσε το κρύο. Το μισούσε...» μουρμούρισε η φιλενάδα της μόλις έμαθε τα νέα.

Κι ύστερα κλείστηκε στο σπίτι της. Να μοιρολογήσει τον χαμένο έρωτά της.

«Τον ευχαριστώ τον Θεό, πάντως. Γιατί μου επέτρεψε να γνωρίσω τι σημαίνει ευτυχία. Έστειλε έναν άγγελό του για λίγο κοντά μου. Να μου μάθει τι σημαίνει ν' αγαπάς», είπε στη Δανάη, όταν τελείωσε η περίοδος του πένθους της.

Κι αυτό ήταν.

Σταμάτησε να παραπονιέται για τη συμφορά της.

«Αν δε βιώσεις τι σημαίνει θάνατος, δεν μπορείς να χαρείς τη ζωή, Δανάη. Ο Γιάννης ζει πια μέσα μου. Και θέλει να με βλέπει να γελάω. Θέλει να γλεντάω τη ζωή».

Αυτή ήταν η Μαρία. Παράδειγμα προς μίμηση. Μια μόνιμη πηγή χαράς, ζωντάνιας, ευτυχίας. Ήταν δυνατόν να μην τη θέλει συνέχεια στη ζωή της;

Δουλεύοντας στην ηλεκτρονική σελιδοποίηση των βιβλίων, διάβαζε και τα κείμενα της Δανάης. Ενθουσιαζόταν. Παθιαζόταν με τις ηρωίδες της, ζούσε προσωπικά το δράμα τους, γελού-

σε, έκλαιγε, θύμωνε, φώναζε, τσίριζε ή ακόμα και διαφωνούσε με τις επιλογές της κάθε ηρωίδας.

Φυσικά έλεγε τη γνώμη της και για το εξώφυλλο. Δεν υπήρχε περίπτωση να δώσει τη συγκατάθεσή της για να εκδοθούν τα μυθιστορήματα της Δανάης, αν δεν ενθουσιαζόταν. Νοιαζόταν για τα βιβλία της περισσότερο ίσως κι από τη συγγραφέα τους. Κι είχε βάλει σκοπό της ζωής της να την πείσει να ζήσει. Γιατί πίστευε πως η φιλενάδα της φυτοζωούσε.

Η Δανάη άνοιξε την εξώπορτα του νεοκλασικού σπιτιού της οδού Αδριανού. Ανέβηκε την παλιά ξύλινη σκάλα που έτριζε σε κάθε της βήμα, μέχρι που έφτασε στη σοφίτα, στο δικό της διαμέρισμα.

Ήταν αρκετά μικρό. Διέθετε ένα υπνοδωμάτιο, μια σχετικά άνετη κουζίνα κι ένα μπάνιο. Από το υπνοδωμάτιό της έβγαινε σε μια μεγάλη βεράντα.

Η θέα της σου έκοβε την ανάσα. Αυτή η απίστευτη θέα ήταν που έπεισε τη Δανάη να νοικιάσει αμέσως το σπίτι. Η θέα και η ίδια η Πλάκα. Η συνοικία των θεών, μια από τις ομορφότερες γειτονιές της Αθήνας. Με τα χαμηλά της κτίρια και τα στενά δρομάκια που τα βράδια του καλοκαιριού σφύζουν από ζωή και φαντάζουν σκέτη ζωγραφιά.

Η βεράντα της είχε αρκετές γλάστρες, γεμάτες κατακόκκινα γεράνια και αγριοτριανταφυλλιές, αλλά και δύο παχουλές άσπρες γάτες που την είχαν διαλέξει για σπίτι τους και δεν το κουνούσαν με τίποτα από εκεί. Με το που αντίκρισαν τη Δανάη την καλοδέχτηκαν αμέσως. Λες και την ήξεραν χρόνια. Μόλις άνοιγε την πόρτα της βεράντας, έτρεχαν αμέσως κοντά της, τρίβονταν στα πόδια της και γουργούριζαν ευτυχισμένες. Κι ύστερα ξάπλωναν στο πεζούλι και λιάζονταν στον ήλιο.

Η Δανάη παράτησε τη βαλίτσα της σε μια μεριά κι έτρεξε στην κουζίνα να ετοιμάσει καφέ.

Ύστερα προχώρησε στην κρεβατοκάμαρά της και άνοιξε τη

μεγάλη μπαλκονόπορτα. Βγήκε στη βεράντα κι ακούμπησε στο πεζούλι, ενώ οι γάτες άρχισαν να νιαουρίζουν στα πόδια της.

«Αυτό ήταν! Από εδώ και πέρα η ζωή ανοίγεται μπροστά μου όπως ακριβώς η θέα αυτής της βεράντας», μονολόγησε.

Και μετά χαμογέλασε.

Πλατιά.

Ήταν μονάχα δεκαέξι χρόνων όταν έμεινε έγκυος. Κατά λάθος,
Όσο κι αν την πίεσαν να κάνει έκτρωση, κατάφερε να κρατήσει
το μωρό της. Μόνο που γεννήθηκε νεκρό.

Παντρεύτηκε, γιατί έτσι έπρεπε. Τον άντρα που ήθελαν
οι γονείς της. Χρόνια αργότερα ο άντρας της τα έφτιαξε
με μια μικρούλα. Της ζήτησε διαζύγιο.

Αφοσιώθηκε στην καριέρα της, έγινε πετυχημένη συγγραφέας,
ένα βιβλίο της έγινε σίριαλ. Και τότε, για πρώτη φορά στη ζωή της,
ερωτεύτηκε. Παράφορα Έναν άντρα μικρότερό της. Λάθος της.

Γιατί προδόθηκε για δεύτερη φορά.

Κι όταν κατάφερε να σταθεί στα πόδια της, τότε ήταν που έμαθε
όλη την αλήθεια. Μια αλήθεια ανελέπη, μια αλήθεια
που ήταν αδύνατον να την πιστέψει.

Γιατί αν την πίστευε...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0951-1

9 786180 109511

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15562

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ